

Pedagoog uit Munnekeburen blijft thuiswerken in camper in Zweden

Thuiswerken is voor bedrijven 'het nieuwe normaal'. Zelfs als de coronacrisis voorbij is. Daar doet ook Linda Peelen (44), pedagoog van Praktijk Sterrekind in Munnekeburen, aan mee. Zij emigreert met haar gezin én werk naar Zweden.

 Wouter Hoving

Munnekeburen | In Zweden wil pedagoog Linda Peelen Nederlandse kinderen blijven begeleiden. Door middel van videobellen en coaching over de telefoon. Dat kan ook eerst niet anders, want het vierkoppige gezin – Linda, haar vriend Martijn Askes (46) en twee jongens Moos (10) en Joas (2) – hebben in Zweden nog geen woning. Ze vertrekken volgende maand en rijden er voorlopig met de camper rond, op zoek naar een huis dat goed voelt.

Met haar Praktijk Sterrekind geeft Linda nu ruim zestien jaar therapie, met name aan hoogsensitieve kinderen en kinderen die bezig zijn met rouwverwerking. In de toekomst wil Linda zich ook wel richten op Zweedse kinderen. „In mijn hart heb ik het liefst een kind tegenover mij, dat ik in de ogen kan kijken.” Daarvoor is naast een huis ook goede taalbeheersing nodig. „Want je werkt met emoties en gevoelens van kinderen. Kinderen schijnen Zweeds in drie maanden al te kunnen spreken. Ik denk dat het voor ons wat langer gaat duren.”

Drempel

Vooreerst richt Linda zich daarom eerst op de kinderen die ze al begeleidde. Of nieuwe Nederlandse gezinnen zich wel bij haar willen aanmel-

den als ze in Zweden zit, weet ze niet. „Ik ben heel benieuwd of die mensen het als drempel zien.” Maar de eerste signalen lijken positief. In februari, toen Linda vanwege de verhuizing even geen nieuwe cliënten aannam, waren er toch geïnteresseerden. Zij wilden hun kinderen zo graag bij Sterrekind op therapie, dat ze zeiden: „Dan doen we het toch online?”

Stoppen is in ieder geval geen optie, vindt Linda. „Ik zou mijn werk echt missen als ik moest stoppen. Ik vond het verschrikkelijk om dicht te zijn tijdens de eerste lockdown in maart vorig jaar.” Mochten de plannen voor Praktijk Sterrekind toch mislukken in Zweden, dan ziet Linda zich ook nog wel op een school werken als pedagoog. „Maar ook dan moet ik eerst goed de taal kennen.”

Vleugels uitslaan

De stap naar Zweden is voor het gezin avontuurlijk. Al hebben Linda en Martijn al eens eerder zo'n 'emigratie' gedaan. Van Utrecht naar Fryslân. „We woonden in Vianen en als je 's nachts het raam opendeed hoorde je de hele nacht de snelweg”, vertelt Linda.

Om die reden vertrok ze met haar vriend Martijn naar een woonboerderij in Munnekeburen. Daar woonde het gezin nu twaalf jaar in de weidsheid. Naar alle tevredenheid.

Tot Linda het in oktober op de heu- pen kreeg. Op een zondagochtend tij-

Linda Peelen, Martijn Askes en de twee jongens Moos en Joas. Foto: Marco Keyzer

Ik ben heel benieuwd of mensen digitale therapie als drempel zien

dens het ontbijt – de beide kinderen waren aan het spelen – kwam het eruit. „Ik heb het gevoel dat we naar Zweden moeten.” Martijn moest dit even verwerken, en besloot met de hond naar het bos te gaan. Daar zag hij een grote arend. „Die zie je niet zo vaak”, zegt Linda. „Bij de sjamanen (medicijnmannen van inheemse volken, red.) staat dat voor: 'sla je vleugels uit'. Ik heb daar wel wat mee. Martijn is heel nuchter, maar dit was ook voor hem een teken.”

Voor hem is de verhuizing naar Zweden geen probleem. Hij is eigen

ondernemer en vindt daar zo weer iets nieuws, is het idee. Ook zijn Martijn en Linda van plan om – als het Zweedse droomhuis straks is gevonden – de camper te verhuren aan toeristen en een stuga (houten huisje) te kopen voor de verhuur.

De emigratie heeft zijdelings ook iets met de coronacrisis te maken, zegt Linda. De maatregelen in Zweden zijn soepeler en er is meer natuur en ruimte. „We slaan onze vleugels uit, net als die arend. Er zijn veel dingen die mis kunnen gaan, maar daar kijken we niet naar.”